

En toen was ze opeens de weg kwijt. En niet zo'n beetje ook. Er is geen huis dat haar bekend voorkomt. Geen voordeur die ze herkent. Fleur blijft staan. Ze kijkt nog eens goed om zich heen. Is ze nu net uit die ene zijstraat gekomen? Of was het toch die andere? Ze loopt een stukje terug. Ook de zijstraten zijn nieuw voor haar. Ze kan zich niet herinneren daar langsgekomen te zijn. Misschien moet ik ook niet teruggaan, bedenkt ze. Misschien moet ik juist verder doorlopen. Misschien loop ik namelijk gewoon in een kringetje rond.

Fleur hoopt maar dat het zo is. Maar als ze nog eens tien minuten doorgestapt is, moet ze toegeven dat ze verdwaald is. In deze straten is ze nog nooit eerder geweest. Het ziet er hier ook helemaal niet meer zo vriendelijk uit. De huizen lijken veel hoger dan die in haar buurt. Donkerder. Het lijkt wel of ze zich een beetje dreigend over haar heen buigen.

Het lijkt hier ook veel stiller dan ergens anders. De hele straat is leeg. Nou ja, ze staat vol met geparkeerde auto's. Er staat een halfgesloopte fiets, met een ketting aan een lantaarnpaal vastgemaakt. Maar er is geen mens te zien.

Of toch!

Even verderop gaat knarsend een voordeur open. Een paar zilvergrijze, metalen buizen rollen naar buiten. Het zijn de poten van een looprek, met vier wieltjes eronder. Er komt een krom omaatje achteraan geschuifeld. Voorzichtig maakt ze een bibberig handje van het handvat los. Daar trekt ze de deur achter zich mee dicht. Dan grijpt ze haar hulpstuk weer beet. Met voorzichtige schuifelvoetjes komt ze in Fleurs richting gelopen.

Fleur haalt diep adem. Ze trekt een zielig gezicht en laat haar armen naast haar lichaam bungelen. Zo wacht ze tot het omaatje vlak bij haar is.

'Ahum,' kucht ze zacht.

Het oude vrouwtje kijkt niet op of om. Ze let alleen op de stoeptegels. Als Fleur niks doet, schuifelt ze haar zomaar voorbij.

'AHUM!' toetert Fleur.

Het oude vrouwtje blijft staan. Langzaam draait ze haar gezicht naar Fleur. Haar hoofd schudt een beetje. Eigenlijk bibbert en rilt haar hele lijf.

'Zo,' zegt ze. 'Jij bent flink verkouden!'

'Ik ben de weg kwijt,' zegt Fleur zacht. Ze trekt weer

snel haar kijk-mij-eens-zielig-zijn-gezicht.
'De weg kwijt,' herhaalt het oude vrouwtje. 'Juist ja.
En hoe zag hij eruit?'
'Huh?' zegt Fleur. 'Hoe bedoelt u?'
'Zoals ik het zeg,' zegt het oude vrouwtje. 'Hoe zag die
weg eruit?'
'Weet ik veel.' Fleur haalt haar schouders op. 'Asfalt.
Stoepen aan de zijkant, en huizen.'
Wat een gekke vraag.
'En waar heb je hem verloren?'
Fleur kijkt de vrouw verbaasd aan. Meent ze dit alle-
maal? Of staat ze haar voor de gek te houden?
'Ik ben de weg kwijt, mevrouw,' zegt ze nog maar eens.
'En ik heb hem niet gevonden,' zegt het oude vrouwtje.
'Beter op je spullen letten, kind.'
Ze richt haar blik weer op de grond. Dan duwt ze het
looprek voor zich uit. Met sloffende pasjes loopt ze
van Fleur weg. Fleur is te verbaasd om er iets over te
zeggen. Ze kijkt het oude vrouwtje na. Toch moet ze
er zachtjes om grinniken.
Eventjes. Want dan bedenkt ze dat ze ondertussen nog
altijd verdwaald is.
Had ik nu maar een mobieltje, denkt ze. Ze heeft er al

vaak genoeg over gezeurd. Maar haar ouders vinden
het nergens voor nodig. Echt zo'n grote-mensen-ant-
woord vindt Fleur dat. 'Nergens voor nodig!' Je kunt
zeuren wat je wilt, het gebeurt toch niet, bedoelen ze
daarmee.

Maar Fleur merkt nu maar al te goed dat zo'n tele-
foontje wél ergens voor nodig is. Voor als je pas ver-
huisd bent, bijvoorbeeld. Dan kun je tenminste naar
huis bellen, als je verdwaald bent.

Hier staat ze dan! Moederziel alleen in een doodstille
buurt.

Ze begint zich nu toch echt een beetje ongerust te ma-
ken. Verdwaald zijn moet ook weer niet te lang duren.
Dan ziet ze dat er in de verte een man de hoek om
komt. Fleur voelt een opgeluchte glimlach aan haar
mondhoeken trekken. Nu kan ze de weg vragen, en
dan is haar probleem zo opgelost.

Als de man met grote, zware passen dichterbij komt,
voelt Fleur haar maag een beetje ineenkrimpen. De
man is zo kaal als een knikker. Zijn nek is net zo dik
als zijn hoofd. Hij draagt een gouden ketting waar het
zonlicht vanaf afvonkt. De man komt steeds dichterbij.
Hij kijkt haar aan alsof hij ergens heel erg boos

over is. Hij kijkt haar aan alsof hij zomaar een hap uit Fleurs neus zal nemen. Hij is nu zo dichtbij, dat ze kan zien dat er een slang over zijn onderarm kronkelt. Die is erop getatoeëerd. Fleur slikt een paar keer. Ze probeert haar angst weg te slikken. Ze moet nu heel snel kiezen. Bang zijn en stilletjes wachten tot de man voorbij is. Of flink zijn en hem rechtuit de weg vragen.

‘Meneer,’ mompelt ze.

Ze kijkt naar de punten van haar schoenen. Onmiddellijk blijft de man staan. Fleur slaat haar ogen naar hem op en schrikt. Wat is hij groot, zo van dichtbij! En breed! En kaal! Fleur slikt nog maar eens, en kijkt snel weer naar de grond.

‘Wat is er?’ Zijn stem is zacht en vriendelijk. Ongevaarlijk.

‘Ik ben de weg kwijt.’

‘O jee,’ zegt de man. ‘Misschien kan ik je helpen. Waar moet je zijn?’

‘Thuis,’ zegt Fleur.

‘Ja, dat snap ik,’ grijnst de man. Hij lacht zijn boze fronsen weg. Zo ziet hij er al veel minder angstaanjagend uit. ‘Maar waar is thuis?’

‘Als ik dat wist,’ zegt Fleur.

‘Ik bedoel, hoe heet de straat waar je moet zijn?’

Nu krijgt Fleur het opeens echt warm. Ze weet niet eens meer hoe haar nieuwe straat heet! Ze heeft ook zo’n moeilijke naam.

‘Weet ik niet meer.’

Tot achter haar oren gloeit ze van schaamte. Ze voelt zich opeens zo dom. Alsof ze op school een beurt krijgt en ze haar huiswerk niet geleerd heeft. Alsof ze niet eens weet over welk vak ze overhoord wordt.

‘Tja, dan wordt het lastig om je te helpen,’ zegt de man.

‘Ik woon hier nog maar pas,’ begint Fleur snel uit te leggen. ‘De straat heeft een heel rare naam. Ik ging gewoon een eindje lopen. En toen was ik opeens verdwaald. Als ik nou maar een mobieltje had...’

‘O, maar wacht eens,’ onderbreekt de man haar. Hij stopt zijn hand in zijn zak en vist er een telefoontje uit. ‘Asjeblieft. Bel maar even naar huis.’

Het telefoontje is maar net iets groter dan Fleurs hand.

‘Eerst het nummer intoetsen en dan op het groene knopje duwen,’ helpt de man.